

4. Advent negyedik vasárnapja.A ZÖRGETŐ JÉZUS .

Apoc 3,20
 Apoc 3,14 - 22

A laodicezeabeli gyülekezethez írott levelet olvastuk ezen az istentiszteleten. Jó és üdvösséges dolog akkor történik közöttünk és általunk, ha elhiszük, hogy ezt a levelet az Anyaszentegyház élő Ura nekünk küldi. Adja Isten, hogy a karácsony előtti napokban ez az ige számunkra az életnek kenyere és az örökéletre buzgó víznek kútfeje legyen. ~~számunkra.~~

Íme, az ajtó előtt állok.

Csak azt ne gondoljuk, hogy egy idillikus, megszokott, kedves adventi képről van itt szó. Nem, abban a kijelentésben, hogy az Anyaszentegyház Ura az ajtón kívül áll, tragikus és félelmetes dologról van szó. Mert Neki nem kívül van a helye, Neki bent van a helye, a gyülekezet közepén, a hívők szívében. A legegyszerűbb keresztyén hitvallás így hangzik: "...él bennem a Krisztus." /Gal.2,20/

Azért áll Ő kint az ajtó előtt, mert kívül rekedt. Volt Ő már bent a laodicezeaiak szívében, gyülekezetében, de valahogyan kívül került. Laodiceán is beteljesedett a Megváltó szava: "Gyermekeim, milyen nehéz azoknak, akik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bejutni!" /Mk.10,25/ Mert Laodicea gazdag város volt: textilgyártása, fekete gyapjúja, szőnyegje, orvosi iskolája, különösen szemgyógyító orvosságai híressé és gazdaggá tették. Úgy tűnik, hogy ebből a gazdagságból részt kért a gyülekezet is, és azok tagjain is úrrá lett a közhangulat, a közszellem, amit laodiceében így mondogattak: "Gazdag vagyok, és sokra vittem, és semmire sincs szükségem." Önelégültek lettek, elkevélyedtek.